

5 Millioner ud og nøjedes med de 20 Mill. Naar det ærede Medlem, som særlig repræsenterer det gamle Højre, stiller sig saaledes, saa synes jeg, der er ikke stort at vente fra den Side. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgtreds (M. S. Larsen) stillede sig noget anderledes. Han sagde: Lad os først vedtage denne Lov, saa have vi Pengene, og naar vi have Pengene, saa kunne vi forhandle om, hvortil vi skulle bruge disse overflødige 5 Mill., og saa vilde han for sit Bedkommende være med til at bruge dem til saadanne Formaal, som kunde gavne de betrængte Erhverv her i Landet. Jeg anførte i mit første Foredrag de Betænkkeligheder, jeg havde ved at laane Penge og saa siden tale om Anvendelsen. Jeg havde da navnlig tre Betænkkeligheder, som jeg anførte, og som jeg finder Grund til kortelig igen at referere. Det første var det, at naar vi laane Penge, som vi i Djeblikket ikke have Brug for, saa bliver Følgen, at vi lide et aarligt Rentetab paa disse Penge. Det er en uundgaaelig Følge. Det er ikke klog Finanspolitik, hverken for private eller Stat eller Kommune nogen Sinde at laane flere Penge, end man har Brug for. Det er ikke klog Finanspolitik, fordi det fører til Rentetab, og dernæst kan føre til en mindre sparsommelig Statshusholdning. Endelig fremførte jeg den tredje Anke, jeg havde mod en saadan Fremgangsmaade, nemlig at vi vare ikke sikrede mod, at en fremtidig Regering kunde finde Lejlighed til at bryde ud og atter tømme den fyldte Statskasse. Det sagde det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgtreds, at der ikke var nogen Fare for nu; siden vi havde Forliget, stode vi heldigvis saaledes, at denne Fare ikke er mere. Jeg tror, at det ærede Medlem ser alt for lyst paa den Ting. Det kunde se, at det ærede Medlem kom til at opleve den Dag, da han atter maatte beklage, at vi stode med en fyldt Statskasse. Jeg skønner ikke, at det Forlig, de Herrer lavede i Foraaret, giver os nogen som helst virkelig reel Garanti for, at det ikke kan gentage sig, som vi have oplevet i vor Tid. Men det er dog vist, at naar vi fra vor Side sige: Naar vi skulle laane disse overflødige 5 Millioner, ønske vi dem anvendte paa den eller den Maade — saa staa vi og have fat i den stærke Ende. Saa længe vi ikke give Loven fra os, saa længe vi staa med den i Haanden og sige: Ja vel, vi kunne ogsaa til Nød gaa med til hderligere at laane disse 5 Millioner Kr., naar vi kunne saa at vide, hvad de skulle bruges til og saa fat ind i Loven, hvad de skulle bruges til — saa staa vi med den stærke Ende. Men give vi først Laanet,

saaledes at Regeringen ingen videre Sinteresse har i at faa et Lovforslag vedtaget, og Regeringen først saar Pengene ind i Statskassen, saa staa Regeringen med den stærke Ende, saa kan ingen sige, at vi ere fuldkomment sikre paa at faa Pengene anvendte paa den Maade, vi finde ønskelig og gavnlig for de betrængte Erhverv i vort Land. Saa meget mere usikre staa vi, som vi se, at Repræsentanten for det gamle Højre hævdede, at han ikke kunde være med til at anvende Pengene paa den Maade, saa vilde han hellere hjælpe sig med de 20 Millioner. Under disse Omstændigheder forekommer det mig meget betænkkeligt at gaa til et Statslaan paa 25 Millioner Kr., og hvis det skal vise sig, at vi skulle laane Penge saadan gaanske hen i det blaa og overfylde Statskassen uden at faa Sikkerhed for, hvorledes Pengene skulle anvendes, saa ønske jeg, at vi indskrænte os til de 20 Millioner, som anvendes til Omskrivning af Statsgælden, til Konvertering. Det kunne vi forsvare, det kunne vi være tjente med; men at gaa hderligere tror jeg i Virkeligheden ikke nogen kan forsvare, som hidtil har sagt, at det var fejl, at vi i sin Tid fyldte i Statskassen uden at have nogen Garanti for, hvorledes disse Penge skulde blive anvendte.

Forsgaard: Jeg har kun et Par korte Bemærkninger at gøre i Anledning af de Udtalelser, der ere fremsatte, siden jeg sidst havde Ordet. Jeg maa beundre den højtærede Finansministers Evne til at slippe uden om de vanskelige Punkter. Den højtærede Finansminister brugte mange og smukke Ord til at begrunde Ønskeligheden af, at vi kom til en billigere Rentefod, navnlig ogsaa af Hensyn til Landbruget. Derom er der aldeles ingen Uenighed. Det ere vi enige om alle sammen. Vi ønske alle at komme til den billigst mulige Rentefod. Men det, som jeg gjorde gældende mod den højtærede Finansminister, er, at den Maade, hvorpaa han vilde bringe os en 3 pCt. Rente, er for dyr. Min Kritik — og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (C. Hage) stemte jo væsentlig overens med mig i det Punkt — gik ud paa, at det langt fra var billigt, hvad den højtærede Finansminister havde opnaaet, at det bertimod var dyrt, dyrere end hvad f. Eks. Svensterne have opnaaet, ikke at tale om Holland og andre Lande med en gammel og stærk Kredit. Men den højtærede Minister siger: Ja, men det vilde være en logisk Modsigelse — det var omtrent saaledes han udtrykte sig — naar man, som jeg, ønskede at optage et Laan paa 20 Millioner til 3 pCt.,